

אבו נובאס ואישתו

טוניסיה

פעם חי אדם בשם אבו נובאס, שהיה חביב של סולטן אותה הארץ. הוא היה עליז ופיקח והסולטן נהנה מפיקחותו. יום אחד בא אבו נובאס בוכה לאולם הארמון בו ישב הסולטן ואמר "הו, סולטן העצום, אישתי מתה." "זה רע מאוד" אמר הסולטן "אדאג לך לאישה אחרת" והוא ציווה לווזיר הגדול לקרוא לסולטנה.

"אבו נובאס אבד את אישתו" אמר לה כשנכנסה.

"אז נצטרך למצוא לו אישה אחרת" אמרה הסולטנה "יש לי בחורה שתתאים לו בדיוק" והיא מחאה כף ולחדר נכנסה נערה ועמדה לפניו.

"יש לי בעל בשבילך" אמרה הסולטנה.

"ומי הוא?" שאלה הנערה. "אבו נובאס הליצן" אמרה הסולטנה.

"אקח אותי" ענתה הנערה, ומאחר שגם אבו נובאס לא התנגד סודר הכל. הסולטנה הכינה לנערה בגדים מפוארים והסולטן נתן לחתן את חליפתו היפה ביותר ועוד אלף זהב וגם שטיחים לביתו.

אבו נובאס לקח את אישתו הביתה, וזמן מה הם חיו על הכסף שקיבלו, בלי לחשוב מה יעשו כשהכספים שקיבלו מהסולטן יגמרו. אך בסוף לא נשאר להם כסף והם נאלצו למכור את חפציהם זה אחרי זה עד שלא נותרו אלא רק עם הבגד שעל גופם וסדין אחד, להתכסות בו.

"גמרנו את הכל" אמר אבו נובאס לאישתו "מה נעשה עכשיו? אני מפחד ללכת לסולטן כי הוא לא ייתן לי להיכנס. אבל את לכי לגברת שלך, תפלי לרגליה ובכי, אז אולי היא תעזור לנו."

"מוטב שתלך אתה" אמרה אישתו "אני לא יודעת מה לומר."

"טוב, אז תישארי בבית" ענה אבו נובאס "ואני אלך לסולטן ואספר לו בבכי כי אישתי מתה

ואין לי כסף לקבורתה. אולי הוא ייתן לנו דבר מה."
"כן, זה רעיון טוב" ענתה האישה ואבו נובאס הלך לארמון, כשקודם שם קצת פלפל בעיניו. הסולטן ישב באולם השיפוטים כשנכנס אבו נובאס עם דמעות זולגות מעיניו. הפלפל הציק לו מאוד, והוא בקושי יכול היה ללכת ישר וכולם התפלאו מה קרה לו.
"אבו נובאס! מה קרה?" קרא הסולטן.
"הו, סולטן אציל, אישתי מתה" בכה אבו נובאס.
"אכן, כולנו מוכרחים פעם למות" ענה הסולטן. אבל לא זאת הייתה התשובה לה ציפה אבו נובאס.
"נכון, הו סולטן, אך לי אין אפילו חתיכת בד לעטוף אותה ולא כסף כדי לקבור אותה"
המשיך אבו נובאס שתשובתו של הסולטן לא הביכה אותו.
"טוב, תן לו מאה זהב" אמר הסולטן לווזיר הגדול. אחרי שקיבל את הכספים יצא אבו נובאס מהעולם עם דמעות עדיין בעיניו אך

עם שמחה גדולה בלב.
"האם קיבלת משהו?" שאלה אישתו בדאגה.
"כן, מאה זהב" אמר אבו נובאס "אבל אלה לא יספיקו לנו לזמן רב. עכשיו לכי את לסולטנה, לבשי שק ובגדי אבל וספרי לה כי בעלך מת ואין לך כסף כדי לקבור אותו. היא בוודאי תשאל מה קרה לכסף ולבגדים הטובים שקיבלנו לחתונתנו, ואז ספרי שבעלך מכר את הכל לפני מותו."
האישה עטפה את עצמה בשק והלכה לארמון הסולטנה. מאחר שידעו כי הסולטנה מחבבת אותה מאוד נתנו לה להיכנס לחדריה.
"מה קרה?" שאלה הסולטנה למראה דמותה העטופה בשק.
"בעלי שוכב מת בביתנו, והוא בזבז את כל הכסף שלנו וכעת אין לי כלום כדי לקבור אותו" בכתה האישה.
הסולטנה לקחה ארנק עם מאתיים זהב ואמרה "בעלך שירת אותנו בנאמנות זמן רב. דאגי שיקבר בכבוד רב."
האישה לקחה את הכסף, נישקה את רגליה

של הסולטנה וחזרה הביתה בשמחה. יחד עם
אבו נובאס הם התחילו לתכנן מה יעשו עם
הכספים הרבים ושמחו כמה חכמים היו.
"כשהסולטן יגיע הערב לארמונה של
הסולטנה" אמר אבו נובאס "היא בוודאי
תספר לו שאבו נובאס מת. הוא יענה שלא
אבו נובאס אלא אישתו והם יתחילו לריב בו
בזמן שאנו פה נהנים מהעושר. אילו רק ידעו,
כמה שהיו כועסים."
כפי שציפה אבו נובאס הסולטן, אחרי שסיים
את כל עסקיו, הגיע כרגיל לסולטנה.
"אבו נובאס המסכן מת" סיפרה לו זו.
"לא, את טועה" ענה הסולטן "זה איתו
שמתה!"
"זה אתה שטועה היא הייתה אצלי לפני
שעתיים" ענתה הסולטנה "ומאחר שהם
הוציאו את כל הכסף שלהם, נתתי לה כספים
לקבורה."
"את חולמת" ענה הסולטן "אחר הצהריים בא
אלי אבו נובאס בעיניים דומעות, וכששאלתי
אותו סיפר שאישתו מתה ושהם מכרו את כל

רכושם ושלא נשאר לו כלום כדי לערוך לה
קבורה."
הם התווכחו זמן רב ולא רצו להאמין זה לזו.
בסוף הסולטן קרא למשרת וציווה לו ללכת
לביתו של אבו נובאס ולראות האם זה הוא או
אישתו שמתו.
אבו נובאס ישב בדיוק ליד החלון וראה את
המשרת מתקרב. "הנה המשרת של הסולטן!"
קרא "הוא שלח אותו כדי לאמת מה שאמרת.
מהר! תשכבי על המיטה כאילו את מתה."
אישתו נשכבה ללא ניע על המיטה רגע לפני
שהמשרת נכנס לביתם. "האם קרה משהו?"
שאל.
"אישתי המסכנה מתה" ענה אבו נובאס
"ראה, הנה היא שוכבת."
המשרת התקרב למיטה שבפינת החדר וראה
דמות השוכבת מכוסה בסדין, כאילו גוויה.
"אכן, כולנו מוכרחים למות" אמר, וחזר
לסולטן.
"אז מי מהם הוא המת?" שאל הסולטן.
"כן סולטן רום הודו, זו האישה" ענה המשרת.

תוך רגעים המרכבה עמדה לפני דלת הארמון ושניהם, הסולטן והסולטנה עלו עליה יחד. אבו נובאס שבינתיים קם מהמיטה ראה את המרכבה מתקרבת. "מהר, מהר!" קרא לאישתו "הסולטן יגיע לכאן מיד ואנו חייבים להיות שנינו מתים כדי להקביל את פניו" והם שניהם נשכבו על המיטה, התכסו בסדין ועצרו את נשמתם.

באותו הרגע נכנס הסולטן מלווה בסולטנה והחדרן. הם ניגשו למיטה וראו את הדמויות השוכבות ללא ניע. "הייתי נותן אלף זהב לכל מי שיסביר לי מה קרה כאן" קרא הסולטן. לשמע מילים אלה קם אבו נובאס והושיט את ידו "תן אותם לי" קרא "איש לא צריך אותם יותר ממני."

"אבו נובאס חסר-בושה שכמותך!" קרא הסולטן כשפורץ בצחוק והסולטנה אחריו "הייתי צריך לדעת שזה שוב תעלול שלך!" אך הוא שלח לאבו נובאס את הכספים אחרי שזה הבטיח כי הפעם לא יבזבז אותם כל כך מהר.

"הוא אומר זאת רק כדי למצוא חן בעיניך" קראה הסולטנה בכעס. היא מיד ציוותה על החדרן שלה ללכת לביתו של אבו נובאס ולהיודע מי מהם הוא המת. "וזכור לספר רק את האמת" הוסיפה "אחרת תיענש." ושוב כשהאיש התקרב אבו נובאס ראה אותו. "הנה החדרן של הסולטנה" קרא בפחד גדול "עכשיו תורי למות. מהר, כסי אותי בסדין" והוא נשכב במיטה ולא נשם כאשר החדרן נכנס לבית. "למה את בוכה?" שאל כשראה את הדמעות הזולגות מעיניה? "בעלי מת" היא ענתה והצביע על המיטה. החדרן הוריד את הסדין וראה את אבו נובאס שוכב קשיח וללא תנועה. הוא שם את הסדין בעדינות חזרה וחזר לארמון. "ומה מצאת עכשיו?" שאל הסולטן. "אדוני, זה הבעל שמת."

"אבל אני אומר לך שדיברתי איתו לפני כמה שעות בלבד" קרא הסולטן בכעס "אני מוכרח לפתור את התעלומה, אחרת לא אוכל לישון הלילה. מיד הביאו את מרכבת הזהב שלי!"